

Sygn. akt I 1 C 796/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sekr. sąd. Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **Gminy M. G. - Zarządu (...)**

przeciwko: **I. Z.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej I. Z. na rzecz powoda Gminy M. G. - Zarządu (...) kwotę 184 zł (sto osiemdziesiąt cztery złote) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 10 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Gmina M. G. - Zarząd (...) wniosła o zasądzenie od pozwanej I. Z. kwoty 193 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że w dniu 15 kwietnia 2016 r. pozwana dokonała przejazdu pojazdem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu, w związku z czym zobowiązana została do uiszczenia opłaty dodatkowej w wysokości 180 zł, należności za przejazd w wysokości 4 zł, a także w związku z tym, że pozwana dobrowolnie nie uiściła opłaty powstały koszty dodatkowe związane z kosztami pocztowego wysłania upomnienia w kwocie 9 zł.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwana podniosła, iż w jej opinii Miasto G. powinno zapewnić osobom z lekkim stopniem niepełnosprawności (a do takich zalicza się pozwana) bezpłatne przejazdy. Zarzuciła też, że bilety w G. są drogie i nie zawsze jest ją stać na zakup owego biletu, a tym bardziej nałożonego mandatu.

W odpowiedzi na pozew powód podtrzymał żądanie pozwu, podnosząc, że pozwana nie wskazała jakichkolwiek dokumentów uprawniających ją do przejazdu bez biletu oraz wskazując, iż wysyłane jej były wezwania listem poleconym, czego dowód znajduje się przy pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana w dniu 15 kwietnia 2016 r. podróżowała autobusem linii W na trasie ul. (...) - ul. (...). Kontroler ujawnił, iż pozwana podróżuje bez ważnego biletu, w związku z czym wręczył pozwanej druk opłaty dodatkowej za jazdę bez biletu.

Cena biletu wynosiła 4 zł, zaś opłata dodatkowa za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu wynosiła 180 zł.

Pozwana nie uiszczała na rzecz powoda należności dochodzonych pozwem.

Dowód: potwierdzony przez pozwaną odbiór druku opłaty dodatkowej za przejazd – k. 5; raport opisowy kontrolera – k. 5

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd oparł na wyżej wskazanym dokumencie, albowiem pozwana nie kwestionowała treści załączonego do pozwu druku potwierdzającego fakt i okoliczności jej przejazdu w dniu 15 kwietnia 2016 r..

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, iż roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w zakresie przewoźnego oraz opłaty dodatkowej.

Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (t.j. z dnia 10 czerwca 2015 r., Dz.U. z 2015, poz. 915 - a więc w wersji obowiązującej w dacie przejazdu pozwanej) „Umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.”. Zgodnie zaś z ust. 2 cyt. przepisu w bilecie na przejazd określa się m.in. wysokość należności za przejazd oraz dane potrzebne do ustalenia zakresu uprawnień podróźnego. Z powyższego wynikał zatem obowiązek pozwanej do uiszczenia opłaty za przewóz dokonany przez stronę powodową na trasie linii W w dniu 15 kwietnia 2016 r. Jednocześnie art. 33 a ust. 3 prawa przewozowego stanowi, iż w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Stąd suma tych należności, tj. opłaty za przewóz w wysokości 4 zł oraz opłaty dodatkowej została zasądzona na rzecz powoda od pozwanej w pkt. I wyroku. Wysokość opłaty w przypadku przejazdu środkami komunikacji miejskiej wynosiła zgodnie z obowiązującym w G. prawem miejscowym - 180 zł (vide Załącznik nr 3 do Uchwały Nr XVIII/338/12 Rady Miasta G. z 28 marca 2012 r. opublikowany w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego z dnia 20 kwietnia 2012, poz. 1447), zaś kwota przewoźnego została wskazana w załączonym do pozwu raporcie opisowym kontroli dotyczącym pozwanej.

Wskazana wyżej należność została na rzecz powoda zasądzona wraz z żądanymi przez powoda odsetkami za opóźnienie, o czym Sąd orzekł w oparciu o art. 481 §1 kc, który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zasadzając odsetki od daty wskazanej w pozwie, sąd miał na uwadze, iż była to data późniejsza niż data doręczenia pozwanej druku opłaty dodatkowej co nastąpiło w dniu przejazdu pozwanej, tj. 15 kwietnia 2015 r. Przewoźne powinno zaś być zostać przez pozwaną uregulowane po wejściu do autobusu.

W zakresie objętych żądaniem pozwu kosztów pocztowego wezwania pozwanej do zapłaty Sąd w pkt. II powództwo oddalił w oparciu o przepis art. 6 kc, z uwagi na uchybienie w tym zakresie przez stronę powodową obowiązkowi dowodzenia zgłoszonych twierdzeń. Do akt sprawy nie zostało bowiem złożona ani kopia pisemnego wezwania kierowanego do pozwanej, ani żaden dokument tę okoliczność potwierdzający. Sama odcisk pieczętki na kopii protokołu o treści: „wezwanie wysłano” był niewystarczająca, gdyż nie pozwalał na ustalenie ani kto ani kiedy ani co faktycznie i do kogo wysłał. Powód nie wykazał też wysokości tej należności, jak też nie uzasadnił jakie konkretnie

regulacje umowy łączącej go z pozwaną, jego zdaniem, stanowiły podstawę do powstania po stronie pozwanej zobowiązania do uiszczenia tej należności.

O kosztach postępowania, obejmujących opłatę sądową w wysokości 30 zł i zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 90 zł (ustalonych w wysokości stawki minimalnej przewidzianej w §2 pkt. 1 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015 poz. 1804) Sąd orzekł w pkt. III wyroku. Na podstawie art. 100 zd. drugie w zw. z art. 108 §1 kpc, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, Sąd obciążył kosztami postępowania w całości pozwaną, jako stronę przegrywającą, uznając iż powód uległ w zakresie swego żądania jedynie w nieznaczej części.